

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200404
Dátum vydania rozhodnutia: 12.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200404.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu L. S., bytom D. č. XX, N., zastúpeného JUDr. Stanislavom Pisárom, advokátom a konateľom Pisár & partners - advokáti, s.r.o., so sídlom v Lučenci, P. Rádayho 8, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. februára 2015, Č. PPZ-B-290-003/2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 124/2015-53 zo dňa 9. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 124/2015-53 zo dňa 9. júna 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 1S 124/2015-53 zo dňa 9. júna 2016 postupom podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 27. februára 2015, Č. PPZ-B-290-003/2015 ako aj prvostupňové správne rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, Oddelenie súkromných bezpečnostných služieb (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) z 8. januára 2015, číslo KRPZ-BB-B-7-002/2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 8. januára 2015, číslo KRPZ-BB-B-7-002/2015, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti v zmysle § 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti

súkromnej bezpečnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 473/2005 Z. z.“) za porušenie ustanovenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z. tým, že dňa 26. októbra 2014 v čase o 21:20 hod. ako pracovník súkromnej bezpečnostnej služby JUVIN, s.r.o. vykonával fyzickú ochranu na chránenom objekte spoločnosti EKOLTECH, spol. s r.o., so sídlom vo Filákov, Šávoľská cesta č. 62, pričom svojim konaním sťažil vyšetrovanie policajnej hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Filákov na mieste, o ktorom sa predpokladalo, že na ňom došlo k pracovnému úrazu, pretože túto hliadku PZ nevpustil do chráneného objektu za účelom preverenia vzniku pracovného úrazu a vykonania neopakovateľných úkonov v súvislosti s pracovným úrazom zamestnanca. Za uvedené konanie, bola žalobcovi podľa § 92 ods. 2 zákona č. 473/2005 Z. z. uložená pokuta vo výške 200 (dvesto) eur a zákaz činnosti vykonávať fyzickú ochranu alebo pátranie na dobu 6 (šesť) mesiacov. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť uhradiť trovy konania o priestupkoch vo výške 16 (šestnásť) eur (§ 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v spojení s § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku).

Krajský súd postupoval v intenciách § 51, § 92 ods. 1 písm. d/, § 92 ods. 2, § 94 zákona č. 473/2005 Z. z., § 3 ods. 5 a § 32 ods. 1 Správneho poriadku, ako aj v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán príslušný na rozhodnutie podľa zákona č. 473/2005 Z. z. a žalovaný ako odvolací správny orgán v predmetnej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezapadli relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, čo malo za následok, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd poukázal na to, že z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že pri rozhodovaní o priestupku prvostupňový správny orgán vychádzal zo záznamu o podaní vysvetlenia pána F. T. a pána L. S. (žalobcu) podľa ust. § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch. Ďalej vychádzal zo záznamu o vykonaných dychových skúškach, z úradného záznamu hliadky PZ zo dňa 26. októbra 2014, z ktorého vyplýva, že žalobca fyzicky nebránil privolanej hliadke Obvodného oddelenia PZ vo Filákov vstúpiť do chráneného objektu, len ústne trval na tom, že po konzultácii s konateľom spoločnosti Ekoltech, s.r.o. si tento neželá, aby policajti vstúpili do objektu spoločnosti. Podľa názoru súdu však takéto rozhodnutie prítomných policajtov nijako nezaväzovalo, nakoľko zo zistených okolností vyplýva, že do objektu prišli prešetriť pracovný úraz a prípadne vykonať v tejto súvislosti neodkladné úkony, k čomu ich oprávňuje zákon. K tejto skutočnosti sú oprávnení, resp. povinní bez ohľadu na skutočnosť, či konateľ spoločnosti Ekoltech, s.r.o., Filákov s ich vstupom do objektu súhlasí alebo nesúhlasí. To znamená, že za daných okolností bolo na prítomných príslušníkoch PZ Filákov, aby zvážili situáciu a sami vyhodnotili, či pokyn konateľa budú rešpektovať alebo nie, to znamená, či do objektu vstúpia aj proti jeho vôli a vykonajú svoju zákonnú povinnosť. Skutočnosť, že by žalobca fyzicky bránil policajtom pri vstupe do objektu zo záznamu o podaní vysvetlenia nevyplýva. Súd konštatoval, že prvostupňový správny orgán vo veci vychádzal len z vyššie citovaného úradného záznamu, ktorý bol spisovaný dňa 26. októbra 2014 členmi službukonajúcej policajnej hliadky, ako aj z výsluchu žalobcu a jeho kolegu. Žiadne ďalšie dokazovanie vo veci nevykonali, a to aj napriek žalobcovým návrhom tvrdiac, že navrhované dôkazy by vo veci neprinesli žiadne nové skutočnosti.

Krajský súd konštatoval, že s takýmto právnym názorom žalovaného nie je možné sa stotožniť. Pokiaľ žalobca verbálne oznámil policajtom stanovisko konateľa, ktorý nesúhlasil so vstupom policajtov do chráneného objektu, nemohol len týmto verbálnym oznámením podľa názoru súdu naplniť znaky skutkovej podstaty priestupku podľa ust. § 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z..

Krajský súd vyslovil názor, že žalobca nemôže byť zodpovedný za oznámenie verbálneho rozhodnutia konateľa chráneného objektu, pričom sám policajtom vo vstupe do objektu nijako nebránil. Poukázal na skutočnosť, že na účely ustálenia priestupkovej zodpovednosti žalobcu nebol vykonaný výsluch službukonajúcich policajtov, prípadne konateľa spoločnosti Ekoltech, s.r.o.. Podľa vyjadrenia žalobcu bol tiež k dispozícii kamerový záznam celého incidentu, ktorý, v prípade že

existuje, by mohol protiprávne konanie žalobcu spoľahlivo potvrdiť, resp. vyvrátiť.

Vzhľadom na takto zistené skutočnosti, krajský súd pristúpil k zrušeniu rozhodnutí oboch správnych orgánov a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na plný úspech v konaní priznal žalobcovi právo na náhradu trov, ktoré v konaní vynaložil na súdnom poplatku za žalobu v sume 35 eur. Nepriznal mu však náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, nakoľko právny zástupca si tieto trovy napriek súdnej výzve nevyčísľil (§ 151 ods. 1, 2 OSP).

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie.

V dôvodoch odvolania žalovaný namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Uviedol, že z úradného záznamu hliadky PZ, ktorý je súčasťou spisového materiálu vyplýva, že dňa 26. októbra 2014 v čase o 21:20 hod. bola vyslaná hliadka PZ na chránený objekt EKOLTECH, spol. s r.o., za účelom preverenia udalosti - pracovného úrazu. Po príchode hliadka PZ zistila od žalobcu ako aj ďalšieho zamestnanca súkromnej bezpečnostnej služby JUVIN, s.r.o., že na objekte došlo k zraneniu zamestnanca spoločnosti EKOLTECH, spol. s r.o. a bola mu privolaná rýchlá zdravotná pomoc z Fil'akova, ktorá zraneného odviezla na ošetrovanie do NsP Fil'akovo ešte pred príchodom hliadky PZ. Žalobca spolu s p. L. S. boli poučení o tom, že v danom prípade ide o podozrenie z pracovného úrazu a pre riadne vyšetrenie udalosti je potrebné vykonať prvotné a neodkladné úkony. Následne po tomto poučení uviedli, že hliadke PZ vstup do areálu objektu neumožnia a neposkytnú ani súčinnosť za účelom uvedenia konkrétneho miesta, kde k danej udalosti došlo. Následne hliadka PZ obom zamestnancom súkromnej bezpečnostnej služby JUVIN, s.r.o. podľa § 85 ods. 1 písm. c/ zákona č. 473/2005 Z. z. zadržala preukazy odbornej spôsobilosti. Žalovaný tak na základe vyššie uvedeného má za to, že žalobca o podozrení z pracovného úrazu na chránenom objekte mal vedomosť, a preto nie je pravdou, tak ako to uviedol v odvolaní a v samotnej žalobe, že o pracovnom úraze nevedel.

K námietke žalobcu, že tento je podľa § 50 ods. 4 písm. c/ zákona č. 473/2005 Z. z. oprávnený zakázať vstup do chráneného objektu alebo na chránené miesto nepovolaným osobám, považoval žalovaný za nedôvodnú, nakoľko podľa § 50 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. zákaz vstupu sa nepoužije proti príslušníkom ozbrojených síl Slovenskej republiky, ozbrojeného bezpečnostného zboru alebo ozbrojeného zboru, ak do chráneného objektu alebo na chránené miesto vstupujú na služobný účel.

Neobstojí ani námietka žalobcu, že hliadka PZ nedisponovala príkazom na vstup zo strany prokurátora ani žiadnym iným zákonným dôvodom, kedy môže policajt vstúpiť do iných priestorov a na pozemok, nakoľko podľa názoru žalovaného hliadka PZ bola oprávnená vstúpiť do chráneného objektu za účelom preverenia podozrenia pracovného úrazu, t. j. za služobným účelom. Žalovaný má za to, že zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že hliadka PZ vstupovala do chráneného objektu za služobným účelom a žalobca jej vstup do objektu zakázal, pričom na prejav takéhoto zákazu postačuje aj jeho ústne vyhlásenie. Dodal, že osoba poverená výkonom fyzickej ochrany je povinná umožniť hliadke PZ, ktorá vstupuje do chráneného objektu za služobným účelom vstup do tohto objektu, aby preverila nahlásenú udalosť, bez ohľadu na to, či k danej udalosti došlo alebo nie.

V ďalšej časti podaného odvolania žalovaný uviedol, že správnym orgánom realizovaný postup bol v súlade so zákonom č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a zákonom č. 473/2005 Z. z. Neboli zistené žiadne logické, vecné ani právne pochybenia na strane správneho orgánu, skutkové a právne závery považoval za úplné, správne a v súlade so zákonom. Zistením skutkového stavu správny orgán určil subjekt, ktorý za priestupok zodpovedá a následne určil rozsah zodpovednosti premietnutý do výšky uloženej sankcie. Správny orgán mal dostatočne za preukázané, že to bol žalobca, ktorý sa dopustil priestupku na úseku

súkromnej bezpečnosti porušením § 51 zákona č. 473/2005 Z .z., za čo mu bola podľa § 92 ods. 2 menovaného zákona uložená pokuta 200 eur a zákaz činnosti vykonávať fyzickú ochranu alebo pátranie na dobu 6 mesiacov.

K vypočutiu svedkov žalovaný poukázal na to, že správny orgán nie je povinný vykonať každý dôkaz, ktorý žalobca navrhne. Je na jeho úvahe, ktorý z dôkazov vykoná a prispeje tým k zisteniu skutočného stavu veci. Skutkový stav zistený správnym orgánom bol nesporný a výsluch ďalších osôb by nepriniesol nové skutočnosti. Z povahy prešetrovaného prípadu a z dostupných dôkazov vyplýva jednoznačné porušenie zákonnej povinnosti zo strany žalobcu.

Záverom, žalovaný skonštatoval, že pri určení druhu a výmery uloženej sankcie bolo prihliadané na spôsob spáchania priestupku, jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a podľa § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorý za taký istý priestupok ešte nebol v predchádzajúcom období postihnutý. Napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade s právnymi predpismi na základe presne a úplne zisteného skutočného stavu veci a v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

III.

K odvolaniu sa vyjadril podaním z 27. júla 2016 žalobca.

Odvolanie žalovaného považoval za nepresné a zavádzajúce, v ktorom neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, dôkazy, či už priame, lebo nepriame, a ktorými by sa už krajský súd nezaoberal. Obsahuje iba domnienky vychádzajúce zo spisového materiálu bez bližšieho vyjadrenia žalovaného, v čom rozhodnutie krajského súdu nie je spravodlivé a zákonné. Opätovne zdôraznil, že ani fyzicky a ani verbálne nevyzval a ani nezastavil príslušníkov OO PZ Fil'akovo, aby nevstúpili do budovy, len povedal stanovisko generálneho riaditeľa EKOLTECH, spol. s r.o. Príslušníci OO PZ mohli kedykoľvek urobiť obhliadku miesta údajného činu, ktorý sa ani nestal a mohli namiesto fajčenia, telefonovania a „poflakovania“ sa v areáli budovy, kde okrem iného je prísny zákaz fajčenia, vykonávať úkony v zmysle zákona o Policajnom zbore, čo nakoniec vyplýva aj z obrazového záznamu. Vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovaného, že žalobca „ústne vyhlásil“, že „zakazuje vstup do budovy“. V zmysle pokynu generálneho riaditeľa sa žalobca iba spýtal, či majú príslušníci OO PZ povolenie na vstup, nič viac, žiadne zákazy a obmedzenia zo strany žalobcu a ani zo strany kolegu povedané neboli. Opätovne zdôraznil, že príslušníkov OO PZ nevyzval k zakazu vstupu do objektu spoločnosti EKOLTECH, spol. s r.o., a to ani fyzicky, ani verbálne, ani inou formou, ale len oznámil stanovisko konateľa menovanej spoločnosti. Záverom zastal názor, že odvolanie zo strany žalovaného možno skôr chápať iba ako formálnu povinnosť využiť všetky možné opravné prostriedky v zmysle princípu legality v priestupkovom konaní.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovaného z 27. februára 2015, Č. PPZ-B-29-003/2015 ako aj rozhodnutie

prvostupňového správneho orgánu z 08. januára 2015, číslo KRPZ-BB-B-7-002/2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím, ako aj konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie z 27. februára 2015, Č. PPZ-B-290-003/2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 08. januára 2015, číslo KRPZ-BB-B-7-002/2015 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 200 eur a uložení zákazu činnosti vykonávať fyzickú ochranu alebo pátranie na dobu 6 mesiacov podľa § 92 ods. 2 zákona č. 473/2005 Z. z.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správny orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správny orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správny orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správny orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správny orgán uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Zákon č. 473/2005 Z. z. upravuje poskytovanie služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti, výkon štátneho dozoru Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a kontroly Policajným zborom v oblasti súkromnej bezpečnosti.

Podľa § 51 zákona č. 473/2005 Z. z., na mieste, o ktorom sa predpokladá, že bol na ňom spáchaný trestný čin, na mieste, kde došlo k dopravnej nehode, prevádzkovej nehode (havárii), k pracovnému úrazu alebo k inej mimoriadnej udalosti, na mieste, kde bola usmrtená osoba alebo došlo k ublíženiu na zdraví, ako aj na mieste, kde bola použitá strelná zbraň alebo vecný bezpečnostný prostriedok, je osoba poverená výkonom fyzickej ochrany, pátrania, odbornej prípravy a poradenstva povinná počínať si tak, aby žiadnym spôsobom nesťažila vyšetrowanie, najmä

- a/ chrániť stopy pred zničením, poškodením alebo odstránením,
- b/ zamedziť prístupu nepovolaných osôb na takéto miesto,
- c/ zabrániť vnášaniu alebo vynášaniu predmetov z takého miesta,
- d/ neodkladne ohlásiť udalosť najbližšiemu útvaru Policajného zboru,
- e/ zamedziť ďalším škodlivým následkom udalosti.

Podľa § 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z., priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti sa dopustí ten, kto ako osoba poverená výkonom fyzickej ochrany, pátrania, odbornej prípravy a poradenstva si na mieste, o ktorom sa predpokladá, že bol na ňom spáchaný trestný čin, na mieste, kde došlo k dopravnej nehode, prevádzkovej nehode (havárii), pracovnému úrazu alebo k inej mimoriadnej udalosti, na mieste, kde bola usmrtená osoba alebo došlo k ublíženiu na zdraví, ako aj na mieste, kde bola použitá strelná zbraň alebo vecný bezpečnostný prostriedok, nepočína tak, aby žiadnym spôsobom nesťažovala vyšetrowanie;

Podľa § 92 ods. 2 a 5 zákona č. 473/2005 Z. z., za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ možno uložiť pokutu od 663 eur do 6638 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b/, d/ a e/ pokutu od 165 eur do 3319 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. c/ pokutu od 30 eur do 300 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. f/ pokutu do 1659 eur; zákaz činnosti do piatich rokov možno uložiť za priestupok podľa odseku 1 písm. a/, b/ a f/ a zákaz činnosti do troch rokov za priestupok podľa odseku 1 písm. c/ až e/.

Na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch, ak tento zákon neustanovuje inak. (5)

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. zákona o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 4 a 5 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

(5) Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, a konkrétne z Úradného záznamu z 26. októbra 2014, č. ORPZ-LC-OPP4-607/2014-P spísaného príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej aj „OO PZ“) npráp. F. F. a npráp. T. P., najvyšší súd zistil, že dňa 26. októbra 2014 o 21:20 hod. boli menovaní príslušníci OO PZ na základe telefonického oznámenia operačného dôstojníka KR PZ Banská Bystrica vyslaní do areálu spoločnosti EKOLTECH, spol. s r.o. za účelom preverenia udalosti - pracovného úrazu. Z uvedeného Záznamu ďalej vyplývalo, že pracovníci súkromnej bezpečnostnej služby JUVIN, s.r.o. - žalobca a p. L. S. dňa 26. októbra 2014 o 21:20 hod. neumožnili príslušníkom OO PZ vstup do areálu spoločnosti EKOLTECH, spol. s r.o. za účelom prešetrenia pracovného úrazu. Tieto skutočnosti vyplývali rovnako aj zo Záznamu o výkone štátneho dozoru, kontroly a kontroly činnosti z 26. októbra 2014 vyhotoveného vyššie uvedenými príslušníkmi, a ktorý je taktiež obsahom administratívneho spisu. Z tohto dôvodu bolo voči žalobcovi, po predchádzajúcom odňatí preukazu odbornej spôsobilosti na mieste samom, začaté správne konanie o priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti. Len pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že konanie vedené voči druhému pracovníkovi p. L. S. je predmetom samostatného konania.

Na základe týchto zistení, dňa 8. januára 2015, vydal prvostupňový správny orgán pod číslom KRPZ-BB-B-6-002/2015 rozhodnutie o priestupku, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti v zmysle § 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z. za porušenie ustanovenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z. tým, že dňa 26. októbra 2014 v čase o 21:20 hod. ako pracovník súkromnej bezpečnostnej služby JUVIN, s.r.o. vykonával fyzickú ochranu na chránenom objekte spoločnosti EKOLTECH, spol. s r.o., so sídlom vo Filákovke, Šavoľská cesta č. 62, pričom si počínal tak, že svojim konaním sťažil vyšetrowanie policajnej hliadke Obvodného oddelenia Policajného zboru Filákovko na mieste, o ktorom sa predpokladalo, že na ňom došlo k pracovnému úrazu, pretože túto hliadku PZ nevpustil do chráneného objektu za účelom preverenia vzniku pracovného úrazu a vykonania neopakovateľných úkonov v súvislosti s pracovným úrazom zamestnanca v chránenom objekte, a to p. B. B., narodeného XX. T. XXXX. Týmto konaním teda došlo k naplneniu skutkovej podstaty priestupku podľa § 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z. Za uvedené konanie bola žalobcovi podľa § 92 ods. 2 zákona č. 473/2005 Z. z. uložená pokuta vo výške 200 (dvesto) eur a zákaz činnosti vykonávať fyzickú ochranu alebo pátranie na dobu 6 (šesť) mesiacov. Zároveň prvostupňový správny orgán s poukazom na § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v spojení s § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku uložil žalobcovi povinnosť uhradiť trovy konania o priestupkoch vo výške 16 (šestnásť) eur.

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím z 27. februára 2015, Č. PPZ-B-291-003/2015 zamietol odvolanie a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 v spojení s § 492 ods. 2 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním v plnom rozsahu stotožňuje a zároveň na zdôraznenie záverov, ktoré si osvojil, uvádza nasledovné:

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym záverom ku ktorému dospel krajský súd, že správny orgán pri rozhodovaní vo veci vychádzal len z Úradného záznamu spísaného dňa 26. októbra 2014 členmi službukonajúcej policajnej hliadky a z výsluchu žalobcu, pričom žiadne ďalšie dôkazy nevykonal, aj napriek žalobcovým návrhom, tvrdiac, že navrhované dôkazy by žiadne nové skutočnosti nepriniesli, čo malo za následok, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Odhliadnuc od skutočností, na ktoré už správne poukázal krajský súd vo svojom rozhodnutí, najvyšší súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že vo vyjadreniach v konaní zainteresovaných osôb sa vyskytujú rozpory, ktoré zo strany správneho orgánu neboli žiadnym spôsobom odstránené. Správny orgán sa bez bližšieho zdôvodnenia v plnom rozsahu stotožnil iba so skutočnosťami uvádzanými v Úradnom zázname

z 26. októbra 2014, avšak bez toho, aby tieto skutočnosti v ňom uvedené posúdil aj v súvislosti s ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi. V danej veci teda existovali síce rovnocenné, avšak protichodné vyjadrenia týkajúce sa skutku kladeného žalobcovi za vinu, pričom bez odstránenia rozporov a pochybností, nie je možné za tohto dôkazného stavu vysloviť, či sa vôbec stal priestupok, pre ktorý sa konanie vedie.

Z Úradného záznamu z 26. októbra 2014 vyplýva, že už vyššie menovaní príslušníci OO PZ poučili žalobcu ako aj ďalšieho pracovníka súkromnej bezpečnostnej služby JUVIN, s.r.o. p. L. S. o tom, že v danom prípade sa jedná o podozrenie z pracovného úrazu a pre riadne vyšetrenie udalosti je potrebné vykonať prvotné a neodkladné úkony, teda vykonať obhliadku konkrétneho miesta udalosti. Po poučení obaja zamestnanci súkromnej bezpečnostnej služby uviedli, že vstup do chráneného areálu neumožnia (fyzicky však vo vstupe nebránili nijakým spôsobom).

Z výpovede žalobcu hmotne zachytenej v Zázname o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. zo 7. novembra 2014, číslo ORPZ-LC-OPP4-607/2014-P, vyplýva, že o 21:35 hod. sa dostavili policajti, cez hlavnú bránu vstúpili do areálu závodu, na otázky policajtov odpovedali, že zamestnanec si udrel pravé zápästie a bol odvezený sanitkou. Taktiež z výpovede vyplývalo, že zamestnanci strážnej služby (žalobca a p. L. S.) umožňovali policajtom vstupovať do areálu a vystupovať z neho, koľkokrát potrebovali. Dodal, že policajtom bola zo strany strážnej služby poskytnutá súčinnosť. Túto skutočnosť bolo možné zo strany správneho orgánu overiť príslušným kamerovým záznamom. Uvedené potvrdil aj p. L. S., vo výpovedi zo 7. novembra 2014 (Záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. zo 7. novembra 2014, číslo ORPZ-LC-OPP4-607/2014-P), ktorý navyše dodal, že policajtom pri vstupe do areálu fyzicky ani verbálne nebránili, iba tlmočili odkaz generálneho riaditeľa.

Ďalej v Úradnom zázname z 26. októbra 2014 bolo konštatované, že zamestnanci súkromnej bezpečnostnej služby nie sú ochotní príslušníkov odprevadiť ani na miesto, kde ku zraneniu osoby, respektíve pracovnému úrazu zamestnanca došlo. Zároveň, nakoľko sa areál spoločnosti rozprestiera na veľkej ploche s množstvom rôznych budov a pracovných hál, a teda následnému predideniu ďalších možných negatívnych dôsledkov (bezpečnosť, výroba ...) súvisiacich s neznalosťou interiéru, exteriéru a konkrétneho miesta pracovného úrazu, prvotné a neodkladné úkony nebolo možné, bez poskytnutia súčinnosti zamestnancov strážnej služby, respektíve inej poverenej osoby, vykonať.

K tomu žalobca vo výpovedi uviedol, že ako zamestnanci strážnej služby, kontrolujú a strážia dve vstupné brány pre vozidlá a tri pre zamestnancov, kontrolujú autá a strážia vonkajšie oplotenie závodu. Nie sú poučení o, a ani nepoznajú jednotlivé pracoviská v závode a jeho usporiadanie. Uvedené potvrdil aj p. L. S., vo výpovedi zo 7. novembra 2014, keď dodal, že je preškolený len o bezpečnosti pri práci vonkajších priestorov, nemá vedomosť o bezpečnosti vo výrobných priestoroch. Navyše z obsahu tak Úradného záznamu z 26. októbra 2014, prípadne z výpovedí oboch zamestnancov strážnej služby nevyplývalo, či títo mali vedomosť o mieste, kde sa pracovný úraz stal. Nespornou bola iba tá skutočnosť, že im bolo zo strany hasiča závodu oznámené, že sa úraz stal. Preto tu vyvstáva otázka, či zamestnanci strážnej služby boli tými oprávnenými osobami poskytnúť príslušníkom OO PZ súčinnosť a odprevadiť ich na miesto pracovného úrazu. Z výpovede žalobcu zo 7. novembra 2014 ďalej vyplývalo, že bližšie informácie o úraze poskytol príslušníkom OO PZ práve hasič závodu, ktorého však príslušníci o súčinnosť nepožiadali, čo potvrdzuje tak Úradný záznam z 26. októbra 2014 spísaný samotnými príslušníkmi ako aj so žalobcom spísaná Zápisnica z ústneho pojednávania z 8. januára 2015, číslo KRPZ-BB-B-6/2015.

Vzhľadom na uvedené, má najvyšší súd za to, že pokiaľ správny orgán vychádzal pri ustáľovaní skutočného stavu veci iba z Úradného záznamu z 26. októbra 2014 a ďalšie z obsahu administratívneho spisu plynúce skutočnosti nevyhodnotil vo vzájomnej súvislosti, pochybil. V priestupkovom konaní nesmie byť na ujmu objektívnosti zistenia skutkového stavu, aby dve skupiny rovnocenných dôkazov boli vyhodnotené v prospech jednej len preto, že ide o dôkaz produkovaný orgánom objasňujúcim priestupok.

Ustanovenie § 32 ods. 1 Správneho poriadku vyjadruje požiadavku, aby skutočný stav bol zistený bez akýchkoľvek pochybností. Je totiž predovšetkým úlohou správneho orgánu zistiť skutočný stav (princíp materiálnej pravdy; § 3 ods. 5 Správneho poriadku) tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé a preukázané, že sa účastník konania porušenia zákonnej povinnosti dopustil. Uvedené platí aj v priestupkovom konaní, kedy jednou z povinností správneho orgánu v priestupkovom konaní je jeho povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci - to znamená objasniť okolnosti skutku a zistiť stav veci tak, aby neexistovala žiadna pochybnosť o tom, že sa skutok stal. Najvyšší súd má to, že v danej veci neboli vykonané žalobcom navrhované dôkazy, pričom ich nevykonanie nebolo presvedčivo zdôvodnené, hoci išlo o dôkazy, ktoré boli plne spôsobilé objasniť skutočný stav veci. Bez riadneho zistenia skutočného stavu veci nie je možné ani bezpečne ustáliť, či žalobca svojim konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti (§ 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 473/2005 Z. z.).

Najvyšší súd sa však stotožňuje s tvrdením žalovaného, že konateľovi spoločnosti nepristojí na základe zmluvného ani žiadneho iného vzťahu oprávnenie zamedziť príslušníkom OO PZ v situáciách, ktoré predvída zákon, vstupu do objektu za účelom vykonania potrebných úkonov. Podľa uvedeného však mali postupovať samotní príslušníci OO PZ, ktorí do objektu prišli prešetriť okolnosti pracovného úrazu a prípadne vykonať v tejto súvislosti neodkladné úkony, k čomu ich zákon oprávňuje.

Pokiaľ do chráneného objektu vstupovali príslušníci OO PZ na služobný účel, konanie pracovníkov súkromnej bezpečnostnej služby iba verbálne oznamujúcich stanovisko konateľa spoločnosti, ktorým konateľ vyjadril nesúhlas so vstupom príslušníkov OO PZ do chráneného objektu, táto skutočnosť bez ďalšieho nemohla zakladať na strane žalobcu zodpovednosť za spáchanie priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti.

Z doposiaľ zisteného skutkového stavu jednoznačne nevyplýva, že by príslušníkom OO PZ pri prešetrovaní okolností pracovného úrazu bránila závažná prekážka vyvolaná práve správaním žalobcu. Teda nebolo jednoznačne preukázané, že by si žalobca počínal tak, že svojim (ne) konaním sťažil postup príslušníkov OO PZ pri vyšetrovaní.

Ak teda krajský súd rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil s odôvodnením, že prvostupňový správny orgán sa v konaní dopustil takej vady, ktorá mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav podmieňujúci zákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný, najvyšší súd sa s týmto záverom stotožnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, s § 219 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

V.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP. Nakoľko si žalobca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, najvyšší súd žalobcovi (i napriek jeho úspechu v odvolacom konaní) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.